

RELEVANSSI

anss WAPPUPLÄJÄYSI

SISÄLLYS:

Pääkirjoitus	s. 1
Kirjaa julkaisemassa	s. 2-3
Anekdoottikokoelmien äiti (kirja-arvostelu)	s. 3- 4
Wappuviikko (teekkarit)	s. 5-10
Humanistiwappu	s. 11-12
Kemira Oulun tietopalvelu	s. 12-13
Matkalla Virossa	s. 14
Sentään aurinko paistaa...	s. 15-16
Hupsista keikka!	s. 16
Terveisiä Kuopiosta!	s. 17
Runoja	s. 18

PÄÄTOIMITTAJA:

Eveliina Viippola

JUTTujen LÄHETTÄJÄT:

Heini Utunen

Reijo Valta

Jussi Suutari-Jääskö ja Arto Vuokila

Marita Aro, Veera Kovalainen ja Kaisa Tolonen

Aleksi Haapanen

Kaisa Tolonen

Anu Rätty

Janety

Hölökynkölökyn!!!

Eliikkä suomeksi Wappu tuli, Wappu meni. Juhlahumusta selvittyä on käsi jälleen niin vakaa, että saatoinkin harkita lehden kokoon kasaamista. Kevätkiireiden alla se kun jäi tänne toukokuulle asti. Viime vuonna vielä ihmettelin suloisessa tietämättömyydessä, että mistä kiireestä nämä ihmiset puhuu!! Siis voitteko kuvitella...? Mutta! Takaisin aiheeseen. Wappu ja kevätaurinko (kiinnostaako ketään edes tehdä mitään opintohommia, kun aurinko kilottaa niin somasti sulalle asfaltille?!).

Näissä tunnelmissa olenkin värvännyt pari teekkarinalkua kertomaan oman näkemyksensä tämän legendaarisen tärkeän juhlan vietosta. Ja jottei meidän puoli tarinasta jäisi unholaan, myös kunniakkaasta infon opiskelijaporukasta löytyi rohkeita pioneereja kirjaamaan ylös kokemuksiaan. Tämän kevään Relevanssia voisi siis näin ollen kutsua myös Wappupläjäykseksi!

Lisäksi juttua on jälleen saatu myös muualta Suomesta, kiitos ahkerien opiskelijoiden, jotka muistavat minuakin hektisen elämänsä keskellä => Kiitokset myös runoilijalle ja oman yliopistomme juttunikkareille ;)

Eve

Kirjaa julkaisemassa

Edellisessä Relevanssissa oli pikku pätkän julkaisemani kirjan sivuilta. Kerron nyt, millaista on kirjan julkaiseminen ja mitä kaikkea siihen liittyi. Julkaisin lastenkirjan siskoni Rinnan kanssa loppuvuodesta 2002. Rinna on taiteellinen artonomi ja piirsi hienon kuvituksen; itse raapustelin kaksitoista tarinaa maailman eri asioista, lapsille tarkoitettuja, mutta kantaaottavia tarinoita. Koko julkaisuprosessi alkoi elokuussa 2002, kun saimme idean kirjan kirjoittamiseen. Olemme usein aiemminkin siskon kanssa pohtineet sitä, mutta nyt siihen oli sopiva tilaisuus.

Perustimme kaveriporukalla yhdistyksen, joka otti vastuun kirjan julkaisemisesta ja sen markkinoinnista. Halusimme kaikki myyntitulot itsellemme, joten kysymykseen tuli vain omakustannejulkaisu. Samaan syssyyn kilpailutin kovakantisen kirjan tarjoukset noin kymmeneltä eri painotalolta. Gummerrus voitti. Ensimmäiset 200 kappaletta maksaisivat meille omakustantajille 13 E ja siitä seuraavat 201-1000 kappaletta 8 Euroa. Tästäkään ei päästy kummelluksitta. Kilpailutin nimenomaan kovakantisen kirjan painatuksen, mutta paria viikkoa ennen painoaikaa Gummerrus korjasikin tarjoustaan siten, että hinta koskikin pehmeäkantista julkaisua. Siinä vaiheessa en enää saanut muuta painotaloa hoitamaan painotyötä, joten pakko oli taipua samaan hintaan, mutta liimasidoskansiin. Köyhä omakustantaja koki jääneensä painokoneen alle.

Syys-lokakuussa alkanut kirjan kirjoittaminen ja kuvittaminen huipentui kaverini Petrin taittoon. Hän teki työn talkoohintaan äidinkieltä opiskelevan kaverini Erikan ensin oikoluettua teksteistä pahimmat kieliopilliset virheet. Erika otti oikolukemisen harjoituksen kannalta ja ruokapalkalla.

ISBN

Ennen painoon toimittamista hankin ISBN-tunnuksen kirjalle. Kirjastoalan ammattilaiset tuntevatkin tämän kansainvälisen International Standard Book Numberin, jota käytetään julkaisujen hankinnassa, kustantajien varastoluetteloissa, laskutuksessa, kirjakauppojen tilausjärjestelmissä, kansainvälisissä ja kansallisissa yhteisluetteloissa, bibliografioissa ja kirjastojen lainausjärjestelmissä. Tunnus helpottaa julkaisun löytymistä ja käsittelyä. ISBN annetaan kaikille teoksille, jotka sisällöltään vastaavat kirjaa. ISBN-tunnus ei ole lakisääteinen, mutta suurin osa kustantajista käyttää sitä, koska ISBN identifioi kirjan ja sen kustantajan yksiselitteisesti koko sen elinkaaren ajan. Koska en ole säännöllinen julkaisija, täytin yksinkertaisesti Helsingin yliopiston kirjaston alaisena sijaitsevan Suomen ISBN-keskuksen ohjeiden mukaisesti sähköisen hakulomakkeen ja sain kuin sainkin oman ISBN:n luvun. ISBN-tunnus on maksuton. Vitsailinkin, että se oli ainoa vaihe julkaisemisessa, jossa ei tarvinnut kaivaa kuvetta.

Vapaakappaleet ja kotiseutukokoelma

Gummerrus toimitti automaattisesti kuusi lakisääteistä vapaakappaletta kirjastamme suoraan Helsingin yliopiston kirjaston Suomen kansalliskirjastoon. Marraskuussa sain kutsun Suomen Maakuntakirjailijoiden liiton vuosikokoukseen ja seminaariin Jyväskylään. Se oli arvokas tapahtuma hiksien kirjatouhun keskellä. En tosin tuntenut oloani kirjailijaksi vaan julkaisuharjoittelijaksi Varpu Vilkunoiden ja muiden oikeiden kirjailijoiden seurassa. Myyntikin oli vielä järjestämättä, vaikka riskin minimoinniksi olimme ottaneet ensipainosta vain 300 kappaletta.

Myynti tehtiin käsikauppana eri tapahtumien yhteydessä. Useat järjestöt,

päiväkodit ja muut laitokset kuten koulut hankkivat kirjaa, samoin sukulaiset ja tuttavat. Pihtiputaan kirjasto hankki neljä kirjaa omaan kokoelmaansa. Kotiseutukokoelmaan kerätään Pihtipudasta koskevaa aineistoa ja pihtiputaalaisten julkaisemia teoksia. Koska kotiseutukokoelmasta annetaan lainoja ainoastaan pitempiaikaista tutkimustyötä varten, oli mukavaa, että kirjasto hankki myös lainakappaleita. Useat keskisuomalaiset lehdet tekivät kirja-arvosteluja kirjastamme, joten osto ja lainaus on ollut vilkasta. Itse käyn kotikunnan kirjaston asiakaskoneelta mielelläni katsomassa, mikä omien kirjojen lainassakiertotilanne on. Muutamaa kappaletta lukuun ottamatta ensimmäinen painos on myyty ja voin todeta, että niin vapaata ja luovaa kuin omakustantaminen onkin, en heti ala samaan urakkaan.

Heini Utunen
Info 99 - opiskelija

Kuvia kirjasta voi käydä katsomassa sivuillani www.heiniutunen.net

Anekdoottikokoelmien äiti Diogenes Laertios. Merkittävien filosofien elämät ja opit Summa 2002, 621 s.

Kustannusosakeyhtiö Summa on aivan viime vuoden lopussa julkaissut Diogenes Laertioksen “Merkittävien filosofien elämät ja opit” teoksen Marke Ahosen kääntämänä ja selityksin. Teos on – kuten takakansikin kertoo – ainoa antiikista säilynyt yhtenäinen ja kattava kreikkalaisen filosofian historia. Diogenes Laertios siteeraa usein käsittelemiään filosofejä ja näin on säilynyt runsaasti kirjoituskatkelmia. Ilman tätä teosta tietomme Epikuroksesta olisivat hyvin vähäiset: teos liitteineen sisältää kaikki tuntemamme Epikuroksen kirjoitukset. Kuten suomentajakin jälkisanoissaan toteaa, Diogenes Laertioksen teos on ajoittain “kammottavan kehnoa” luettavaa. Mutta kaikkine puutteineen ja hiomattomuuksineen kirja on silti erinomaisen hauska ja lähes pohjaton tietojen ammentamiseen. Parhaat jutut ovat tietenkin jo tuttuja useista eri julkaisuista ja filosofian historioista. Diogenes Laertioksen kirjan ajoittamiseen ei ole muuta apuneuvoa kuin kirja itse. Viimeisimmät filosofit, jotka Diogenes mainitsee, ovat eläneet 100-luvun loppupuolella ajanlaskun aloittamisen jälkeen. Tämän, ja tyylillisten seikkojen perusteella, useimmat tutkijat sijoittavat teoksen synnyn 200-luvun alkuun. Diogenes Laertios keskeyttää kerrontansa usein siteeratakseen kirjaluettelontekijöiden tuloksia. Ahkerasti kirjoittaneen filosofin kohdalla seisahdus saattaa olla useiden sivujen mittainen. Listoissa useimmiten esitetään kronologisesti filosofin tuotanto alusta loppuun ja rivimäärä yhteen laskien. Aristoteles on Diogeneen mukaan kirjoittanut 445270 ja Theofrastos 232808 riviä. Koska kreikkalaiset olivat perin yksitotisia nimetessään julkaisujaan, voi jo näiden luetteloiden avulla saada jonkinlaisen kuvan kunkin filosofin mielenkiinnon kohteista. Diogenes kertoo tekstissä myös teoksista, joita kirjaluettelontekijät eivät ole listoilleen

huolineet. Sellainen on muun muassa Khrysippoksen 'Muinaisista luonnonfilosofoista', jonka teksti rivin 600 tienoilla on sellaista, että "se tuntuu kertovan pikemminkin katunaisista kuin jumalista". Diogenes on taipuvainen luottamaan Polemoniin, Hysikrateeseen ja Antigonokseen ja arvelee, että "juttu on" ylimielisyyteen taipuvan filosofin "omaa keksintöä".

Teokseen voi ottaa useita erilaisia näkökulmia. Informaatiotutkimuksen kannalta on huomion arvoista, että jo varhaiset kirjaluettelontekijät ovat katsoneet tarpeelliseksi järjestää erittäin paljon kirjoittaneen Khrysippoksen tuotantoa aiheenmukaisesti eikä pelkästään kronologisesti. Teoksessa on hänen julkaisujaan kahdeksan sivun verran, ja silti luettelo katkeaa kesken. Tältä osin Diogeneen käsikirjoitus ei ole säilynyt kokonaan. Aiheenmukaisessa jaottelussa ensimmäisenä tulevat logiikkaa koskevat teokset, jotka on jaettu viiteen pääluokkaan. Toisena seuraavat eettiset teokset, joiden kolmannen pääryhmän kohdalla teksti katkeaa. Pelkästään logiikkaa koskevia teoksia luettelon mukaan on kolmesataa yksitoista.

Demokritoksen pienempi nimekemäärä on myös jaoteltu aiheenmukaisesti. Sen perusteella eettisten teosten jälkeen seuraavat luonnonoppi, järjestämättömät (useimmat näistä ovat 'asioiden syitä' käsitteleviä), matemaattiset, musiikki ja runous ja viimeisenä taitoja koskevat teokset. Kun lisäksi vielä lopuksi on "joidenkin erikseen järjestämä" ryhmä, johon kuuluvat muun muassa historia ja muistelmat, löytyy nykyisille luokitusjärjestelmille hyvin, hyvin varhainen esikuva.

Diogenes tarjoaa lukijalle – myöhempien ensyklopedistien tapaan – useita vaihtoehtoisia selityksiä, mikäli niitä on vain hänen käyttämistään lähteistä löytynyt. Edellä mainitun Khrysippoksen kuolintavaksi hän tarjoaa huimauskohtausta humalassa tai naurukohtausta: "Aasi oli nimittäin ahminut kaikki hänen viikunansa ja hän huusi vanhalle naiselle, että tämä tarjoaisi aasille palan painikkeeksi sekoittamatonta viiniä. Tämän vuoksi hän nauroi itsensä kuoliaaksi."

Edellisen kaltaiset lukuisat anekdootit tekevät teoksesta lukemisen arvoisen myös satunnaiselle filosofian lukijalle. Marke Ahonen on käännöksestään saamansa tunnustuksen, J. A. Hollon palkinnon, ehdottomasti ansainnut.

Reijo Valta

Wappuwiikko

To 24.4

OTiT Wappuinfo. Tapahtuma taisi alkaa 16.15 yliopistolla salissa L7. Saavuin paikalla noin viitisen minuuttia ennen alkua. Ensimmäinen huomio: fuxeja oli kumman vähän paikalla ottaen huomioon, että kiltaan kuuluu noin 140 fuxia (jos en nyt ihan väärin muista). Tarjolla oli tietenkin simaa ja munkkia, kun wappuinfosta kerran oli kyse :) Tilaisuus alkoi suurinpiirtein sovittuun aikaan, muutama fuxi valui vielä tilaisuuteen sen ollessa käynnissä. Tietenkin taululle oli piiretty hieno mind map wapun tapahtumista. Pieni paperipinkka pistettiin kiertämään, joka sisälsi koko wappuviikon ohjelman. Tilaisuuden vetäjät alkoivat käymään wapun ohjelmaa läpi, samaa joka oli merkitty jaettuun paperiin.

Jokaisesta kohdasta luonnollisesti kerrottiin vähän enemmän infoa ja annettiin vinkkejä. Mm. vaateetusta kehoitettiin ottamaan tarpeeksi erinäisiin tilaisuuksiin. Myös kerrottiin mahdollisia tapahtumia mistä voisi mennä ruinaamaan puuttuvia fuxipisteitä. Itse olin näitä mattimyöhäisiä :) Mitään hirveän krusaalia asiaa infossa ei ollut, kun tiesin suuren osan jo ennalta. Vesibussia mainostettiin aikalaille ja kerrottiin mikä on koko vesibussin idea. Vesibussilla kerättiin rahaa Unicef:in keräyksiin eli se ei siis ollut vain teekkareiden omaksi huviksi, jotta nämä saisivat ajaa kiimaa/rinkiä/p*llurallia marketeilla => Vielä tässä vaiheessa "wappua" ei ollut käsitystäkään millaista tulisi olemaan. Infon jälkeen lähdin takaisin kämpille kantaen toisessa kädessä simamukia ja toisessa munkkia. Pitihän sitä päätoimittajalle tuoda tuliaisia ;)

-Jussi

Pe 25.4

Fuxipassin palautus. Tässä vaiheessa olin vielä varma, että en saa lakkia kun vasta äitienpäivän surulakituksessa. Kuitenkin mietin, että pitääkö fuxipassi palauttaa vaikka ei saisikaan lakkia wappuna. Kyselin kaverilta puhelimitse minne passi pitäisi palauttaa, kun se pääsi unohtumaan. Soitettuani sain tietää, että fuxipassit oli tarkoitus palauttaa kello 12.00 mennessä kiltahuoneella

sijainneeseen laatikkoon. Kuitenkin aioin varmuuden vuoksi palauttaa passini, joten menin itkemään IRC:iin killan omalle kanavalle (#otit). Sieltä sain tietää, että passin pystyy vielä palauttamaan... taisi kommentti mennä jotenkin näin kun kysyin: "voi sen palauttaa", "ei tässä mitään natsuja olla" :) Kävin palauttamassa passini kiltikselle ja samalla kävin yliopiston pääkirjastossa. Palattuani kämpille muistin, että unohdin pyytää puuttuvia pisteitä passiini... pisteet taisivat puuttua teekkarikortti-kohdasta ja eilisestä fuxi-infosta (passi jäi kotia). Kivat sedät kiltiksellä kirjoittivat passiini puuttuvat pisteet hetken avautumisen jälkeen IRC:issä :) Näin huomautuksena, palauttaessa passini laatikkoon siinä ei ollut kuin 18 pistettä ja lakin saamiseen vaadittiin 32 pistettä. Puuttuvien pisteiden saamisen jälkeen sain inspiraation kerätä loput pisteet nakkihommilla, kun ajan puute vaivasi :) Tiedustelin asiaa IRC:istä ja sain erinäisiä ehdotuksia ja puh. numeroita joihin ottaa yhteyttä. Näin ensimmäisenä nakkina sain tehtäväksi mennä auttamaan lauantai aamuna sitsien jälkien siivoisessa teekkaritalolla. Toinen oli, että pitäisi mennä kirkkovenesoutuihin soutamaan, kun kuulemma aina joku jättää tulematta. Ei muuta kuin innolla odottelemaan :)

-Jussi

La 26.4

SIK:n Wappuinfo järjestettiin Teekkaritalolla. Tarjolla oli monenlaisia vinkkejä wapun suhteen. Tärkeää oli etenkin wapun ohjelman julistaminen. Fuxiohjaajamme koitti kovalla äänellä huutaa innokkaiden (äänekkäiden) fuxejen ylitse. Wappuinfossa ylistettiin etenkin vesibussin bileitä wapun rankimmiksi ja parhaimmiksi. Vesibussihan ajelee kaupungilla ympyrää (pillurallia) ja heiluu liikennevaloissa. Sekä siellä on poppivehkeet sellaiset, jotka saa kovimmatkin amikset vaikenemaan. Uinnista kerrottiin sen verran, että on se vesi kylmää.. muttei niin likaista. Eihän kaupungin ojan vesi ole muuta kuin vanhoja polkupyöriä ja monien vuosin ulosteet pohjassa. Wapun selviytymiseen liittyen kerrottiin seuraavaa: Pukekaa vaatteita ja ottakaa lisää vaatteita reppuun, nimittäin ei se alkoholi lämmitä riittävästi ellei sitä ota todella rankasti. Hyväksi ruoaksi ehdotettiin laittamaan

kämpille pastaa, sillä krapulassa se menee helpoiten alas. Aamupala olisi hyvä sitten aloittaa joko leivällä ja puurolla tai ihan riiksin räksin ja popsin kera. Varustuksesta vielä kerrottiin, että se kumi kannattaa pitää mukana. Tosin ohi menen huomautettiin, että jos sitä kumea ei ole, niin aina voi improvisoida. Ja vinkkinä tuli, että ennen vanhaan kuulemma esi-isämme käytti kondomina lampaan suolta. Tosin lammas yleensä ensin teurastettiin, ennen kuin se suoli puettiin päälle. Bileistä sen verran tuli vinkkiä, ettei ne parhaat bileet ole välttämättä ne viralliset bileet. Biletitä voi löytää mistä vain ja jos ei löydä niin pistää itse juhlat pystyyn.

Virallisen vaiheen jälkeen alkoi eräänlainen kilpailu, jossa jaetettiin joukkueille ensin tuopit neuvoa antavaa juomaa, jota myös ihmisten kesken nimitetään kiljuksi. Sitten joukkueille esitettiin ensinmäisessä vaiheessa joitain epämääräisiä kysymyksiä. Tyyliin, kenellä on kiltahuoneen flipperissä eniten pisteitä. Meidän joukkue voitti ensinmäisen kierroksen ja palkinnoksi tuli Toinen tuopillinen neuvoa antavaa. Toisessa vaiheessa olikin sitten pantomiimin vuoro. Meidän joukkueelle tuli tässä vaiheessa hommaksi esittää aihe "äidin pienet sienet keittää viinaa". Kolmas vaihe kilpailussa olikin sitten sähköpuolen teekkareille tuttu aihe, nimittäin tunnista komponentti kilpailu, jonka lopputuloksesta ei sitten olekaan oikeen mitään tietoa.

Kilpailun jälkeen alkoikin sitten kiljun kittausta ja yleinen keskustelu. Keskustelun kestänyt aikansa, huomasi, että on aika lähteä kisastudioon katsomaan Suomen ja Itävallan välistä kamppailua. Hyvinhän siinä kävi, ja Suomi voitti. Tosin lopputulos jäi heikosti mieleen ja sitä piti kysellä seuraavana aamuna kavereilta. Loppuen lopuksi iski väsy ja kämpille nukkumaan. Sitten aamulla olikin herätys soutuihin.

-Arto

Kävin aamulla PKII 2.välikokeen jälkeen "siivoamassa" sitsien jälkiä teekkaritalolla ja sain siitä muutaman pisteen. Siivoamista ei hirveänä ollut... muutaman kaljakorin kannoin auton kyytiin ja kävin viemässä ruontähteitä

kompostiin. Loput päivästä kuluikin sitten haalarimerkkejä ommellessa ja kaikkea muuta kivaa puuhaillessa. Ehkä hieman jännitti huomiset soudut.

-Jussi

Su 27.4

Aamu koitti ja minähän innokkaan nousin sängystä tietoisena, että tänään pääsee soutamaan sillä legendaarisella kirkkoveneellä, joka niin paljon muistuttaa sukeltajan näkövinkkelistä naisen sukupuolielintä. Ensinmäisenä aamulla sain jotain aamupalaa alas, jonka jälkeen Jussi soitteli ja pyyteli tulemaan sinne, koska pääsisin Jussin kyydillä Tuiraan. Sitten tajusin, että tässähän pitää syödä samaan syssyyn lounaskin. Maksalaatikko kainaloon ja Jussille. Kainaloon siksi, että olin perjantaina muuttanut uuteen kämppään ja itselläni ei ollut mikroa ei mitään (haarukkaa, veistä). Joten siis vieraisiin lämmittämään ruokaa ja sotkemaan työkalut. Syödessä sitten huomasi, että kello lähestyy uhkaavasti kahtatoista ja kohta pitäisi olla jo Tuirassa. Siinä sitten hoputtelin hitaasti syöviä Jussia ja Eveä. Kaiken hyvän lisäksi piti vielä jotain säätöjä saada kohdalleen.. (tiedättehän te naiset). No kohta päästiin sitten Jussin autolle. Vanha ja ei enää parhailla päivillä oleva ooppeli ei nopeasti käynnistykkään. Itselläni alkoi jo pulssi nousta, kun kello lähenteli kahtatoista. Kun liikkeelle päästiin, niin Eve bongas autosta jonkun kaverein ja eihän siinä auttanut, kuin kääntyä ympäri ottamaan vielä hänetkin kyytiin. Siinäpä alkoikin jo suoni pullistella päästä. Tuirassa juuri kuin oltiin pysähtymässä parkkiin, soitteli yksi kaveri, että minua kaipaillaan jo. Hyppäsin liikkuvasta autosta ulos ja juoksin pikapikaa rantaan ja pääsin joukkueeseen.

Sitten alkoikin ankara dopingin otto. Tässä lajissa kun ei dopingtestejä ole. Kaverita rannalla olikin sitten sitäkin enemmän ja kolea päivä kuluikin rannalla jutellen ja olutta nautiskellen. Soutaminen olikin yllättävän raskasta. Puolessa välissä jo sitä rupesi ihmettelemään, miten sitä takaisin päästään, mutta jostain löysin taas voimia jaksaa maaliin. Hiki ja lämminhän siinä touhussa tuli. Kolea ilma nohtui saman tien. Sitten siirryttiin nurmikko-

osastolle istuskelemaan ja juttulemaan. Samalla kateltiin käynnissä olevaa kyykkäpeliä. Jossain vaiheessa joku oli löytänyt kitaran ja eihän siinä sitten auttanut muu kuin mennä lauleskelemaan (pahoittelen). Kohta huomasin, että rantahan on aivan tyhjä. Eihän siinä sitten auttanut kuin soitella Jussi hakemaan. Unethan siinä piti sitten ottaa ja lähtä iltaa sen jälkeen viettämään Even ja Jussin tykö. Paluutulevaisuuteen elokuva oli ja meni. Jonka jälkeen vielä naureskeltiin Sledge Hammerin tahtiin. Pientä jutustelua ja sen jälkeen rankka 100m kävely kämpille nukkumaan.

-Arto

Aamulla tapahtunut herääminen(?) oli joskus kymmenen jälkeen... vielä pitäisi mennä kahdeksitoista Tuiran rantaan kirkkovenesoutuihin. "Aamu" menikin siinä syödessä ja mailien tarkistamisessa. Kun kello alkoi epäilyttävästi lähennellä yhtätoista, alkoi aivossa se ainoa aivosolu viestiä minulle, että pitäisi saada varmaan jotain ruuan tapaista soosia vedettyä rinnan alle :) Soittelin samalla Artolle, että alkaa raahaamaan sen ruhonsa tänne päin jos meinaa kyytiin ehtiä ja tämä vieläpä uhkasi tuoda maksalaatikkaa mukanaan.... Ruoan suhteen oli ongelma, että oli muusia mutta ei mitään sen kanssa. Nopeasti tuumittuani hyvä idea oli laittaa jauhelihaa ja mahd. kastiketta mikäli aikaa on. No eihän sitä pakastettua jauhelihaa tarvinnutkaan sulatella kuin 20 min mikrossa kun se oli semmoinen 700g järjetön köntti. Tässä vaiheessa kello oli jo 11.20 ja Arto ei vielääkään ollut saapunut paikan päälle. Tässä vaiheessa alkoi jo olemaan semmoinen fiilis, että ei sitä ehditä ajoissa. Ruoka oli valmista ja Arto saapui kello oli noin puoli.. .siinä sitten piti yrittää tuputtaa naamaan pikapikaa ruokaa. Siinä vaiheessa kun päästiin autolle asti niin kello taisi olla jo 11.50. Uutuuden nihkeää Opelina (vm. -76) piti hehkuttaa hieman kauemmin kuin nykydieselinä... matkalla tosiaan Eve huomasi kaverin ja tein samantien u-käännöksen juuri kohdalla olleessa risteyksessä. Huomasin kuinka Artolla alkoi jo suonet pullistella päästä, kun menihän siihen u-käännökseen ja kyytiin poimimiseen huimat alle 60 sekuntia :)) Muistin kuitenkin, että on sitä itselläkin kiire kun pitää

ehtiä ottamaan selvää tarvitseeko sitä soutaa vai ei. Matka Tuiraan meni hieman normaalia nopeammin pienellä ylinopeudella ;)

Juuri ennen kuin päästiin perille Artoa alettiin jo kaivata kiihkeästi kun alkoivat soittelemaan läähätyspuheluita sille... pudotettiin se pois kyydistä ennen kuin ehdittiin saada auto parkkiin. Arto juoksi kuin pupu, it keeps going and going. Parkkeerasin auton ja kävelimme rauhassa piitsille etsimään muita tuttuja ja samalla sitten löysimme Arton nautiskelemassa doupingia. Ei oikeasti ollut mitään kiirettä, sillä SIKin joukkue oli vasta kuudentena eivätkä edes ensimmäiset olleet lähteneet. Tuttuja tuntui löytyvän lisää ajan myötä ja koitin samalla katsella näkyisikö jossain jotain jolta voisi kysyä mikä on soutujoukkueen tilanne. Moneen kertaan kävin katselemassa ympäriinsä, mutta löysin suurimmaksi osaksi fuxeja. Kavereita ilmestyi paikalle lisää, siirryimme istuskelemaan nurtsille levitetylle ovimatolle ja nautiskelimme jotain "viiniksi" kutsuttua soosia :) Kävin tarkistamassa, OTiTin joukkue oli vasta yhdeksäntenä. Aika kului jutellessa ja palellessa. Kylmyyden jäytäessä päätä päätin sitten lähteä hakemaan kotoa takit ja pipot, kummasti tarkeni sen jälkeen. Seurasimme mielenkiinnolla kun Arto souti SIKin joukkueessa ja uhkailimme ettei ole takaisin tulemistakaan ilman voittoa :) Aikaa kuluu... SIK voitti vastustajansa! Olemme siis edelleen Arton kavereita :)

Kuulutus tuli OTiTin joukkueen valmistautumisesta, äkkiä rannalle! Selostin asiani ja sain nimeni osallistujalistalle ja soitin Evelle että tulevat koko muu poppoo rannalle katsomaan soutua. Totuuden hetki oli edessä, kun veneeseen piti astua huomattiin että soutajia oli runsaasti enemmän kuin veneeseen mahtuu. Oli pienoinen pettymys joutua jäämään rannalle... Katselimme vielä tämän soudun josta tuli kirvas tappio! Hengailimme vielä rannalla jonkin aikaa ja lähdimme pois kun mitään ei enää ollut tarjolla. Arto jäi vielä paikan päälle ja lupasin hakea sitten kun tarvitsee.

-Jussi

Ma 28.4

Valmistautuminen tiistaihin henkisesti ja fyysisesti.

-Arto

Tämä oli tavallaan välipäivä, tarjolla olisi ollut kotikaupungin lyhyt eli kierrettäisiin kaikki kaupungin reunoilla olevat räkälät läpi. Ei jaksanut innostaa, joten jäimme kotiin. Hommasin yhden nakin lisää itselleni, tehtävä oli mennä vartioimaan OTiTin sammumis-teltoa huomenna joksikin aikaa. Myöhemmin hommasin toisen tuottoisan nakin, tarkoitus oli kuskata kaikki uudet teekkarilakit teekkaritalolta rauhalaan huomenaamulla.

Tämän päivän ajan vietettä taisi olla merkkien ompeleminen...

-Jussi

Ti 29.4

Aamu alkoi juhlallisesti kahden virallisen kaupan pizzan kera. Ja kuten jo aiemminkin tämä aamu alkaa menolla Jussille ja Evelle. Haalarimerkit mukaan ja lankaa ja neulaa. Siinäpä sitten aamu meneekin ommellessa. Kohta alkaa puhelin soida ja muut kaverit haluavat minua jo torille. Torille päästyä kävelemme ensiksi ympäristörakentajien saunan viereen jossa joku fuxityttö kiipeilee telineelle, jonka alla on vettä. Narusta vetämällä tämä tyttö putoaa veteen. Kaikki tämä hauska maksoi 1 euron eli liikaa köyhälle opiskelijalle. Hetken kiertelyn jälkeen huomasimme porukan kertyvän köydenvetopaikalle. Siellä sitä sitten kannustettiin omiamme ja naatiskeltiin virvokkeita. Köyttä sitten vedettiin lopuksi raktoria vastaan. Sitäki hommaa piti tehdä ainakin viisi kertaa, ennen kuin uskoivat, n. 10000kg vetävää läskiä on liikaa sellaselle rattorille. Kohta rakas bussimme nro. 69 saapuikin torille hakemaan uutta lastia. Siispä mitään miettimättä päätäpahkaa kyytiin. Bussissa tunnelma oli korkealla ja siijuomaa meni. Mummit katselivat silmät pyöreinä kun 69 bussi heiluu puolelta toiselle. Bussissa oli tosiaanakin mahtavat menot. Tosin loppumatkasta iski sellanen pissahätä, ettei oo mies muistiin sellasta koettu. Mut onneksi siitäkin selvittiin. Bussista päästyä olikin sitten pizzan eli känkyn

vuoro. Siispä ninween tilaileen lätyä. Kiekon saatuamme nassuun matka jatkui kohti ainolan puistoa, koska epäilimme, että siellä olisi tyttöjä. No eipä siellä ollut. Matka jatkui pienen tauon jälkeen kohti torin rantaa. Siellä sitten suunnistimme kohti selviytymisteltoa, jossa meno oli katossa. Etenkin kun yksi opiskelija lauleskeli Irwiniä jatkuvalla syötöllä. Järkihän siinä meni joten 69 kutsui taas. 69:llä linnan maalle, josta sitten taas Jussin ja Even luo katselemaan doku Menttia ja selvitteleen päätä. Kohta sitten uinumaan, koska seuraavana päivänä edessä oli uimapäivä.

-Arto

Aamulla heräsin aikaisin ja lähdin teekkaritalolle lakkeja kuskaamaan. Kaksi reissua joutui tekemään kun auto ahdettiin niin täyteen että juuri ja juuri mahtui silmää räpyttämään :) Auton arvo hieman moninkertaistua kun lakkien kokonaisarvo lähenteli varmaan 30000 euroa. Arto sitten onnistuikin osuvasti kertomaan kaiken suurinpiirtein samoin sanoin kuin itse olin aikonut kirjoittaa. Köydenveto kyllä melko hauskaa puuhaa ranteiden hajoamista lukuunottamatta... kyllä se raktori voitettiin pariinkin kertaan :) Doupinkia nautittiin kouhuviinin muodossa, jonka korkin Arto oli saada otsaan. Näytti se melkoisen sydärin saavan kun naaman edessä paukahti ja korkki kävi monen kymmenen metrin korkeudessa ja lensi noin sadan metrin päähän :) Minun ja Even osuus eroaa vasta siinä vaiheessa kun tulemme ulos vesibussista (eli siis se 69). Karu totuus 69:n jälkeen oli se, että piti sitten jäädä "vartioimaan" sammumisteltoa neljästä kuuteen... alkoi sitä olla siinä vaiheessa jo melko hyvässä huppelissa, että teki mieli mennä teltaan sammumaan :) Välillä oltiin teltassa ja välillä ulkona, tuttuakin kävi teltassa juttelemassa erinäisistä asioista. Loppuvaiheilla ennen kuutta oltiin maaten teltassa niin sisääntulijat tuumasivat: "sukupuolinussijoita!", siinä vaiheessa alkoi vähän hymyilyttää =) Vahtivuoron loputtua suunta oli Alkon kautta kotiin ja huomista odottelemaan. Suunnittelin, että uima-asu olisiuikkarit ja fuxilakki ja säätiedotus vieläpä lupasi lumisadetta... kuinka positiivista.

-Jussi

Ke 30.4

Aamussa ei nyt mitään ihmeellistä ollut, meni normaali askareiden parissa. Valmistauduin rauhalaan lähtemiselle tyhjentämällä koululaukkuni, lastaamalla viinat ja "uimatarvikkeet" siihen. Taas kerran Arto otettiin kyytiin ja viime hetkellä muistimmin ottaa digikameran mukaan, että saisi edes jotain kuvia. Paikan päälle päästyämme siellä satoi lunta ja lämpötila oli noin nolla tietämällä. Vesi oli todella houkuttelevan näköistä kaikkine jäineen... Korkkasimme hieman juotavaa ja sitten vanhempani saapuivat paikalle ja niin saimme sopivasta kameramiehen :)

Paloauto saapui paikalle veneen kanssa ja sammakkomies meni veteen avaamaan reikää jäähän ja heittelemään jäätä pois "avannosta" mikä näytti entistä houkuttelevammalta... Kuulutus tuli ja OTiT oli ensimmäisenä vuorossa koska kilta voitti fuxikisat eilen. Kävin ensin vaatevaihtoteltassa mutta tulin vielä takaisin katsomaan koska olin melkein viimeisenä meidän killasta koska uinnit nimittäin suoritetaan pistejärjestyksessä. Kaikenlaisia mielenkiintoisia tyylejä ja asuja näkyi olevan... päätin sitten käydä teltassa vaihtamassa haalarin alle pelkät uimavarusteet. Odottelin rannalla omaa vuoroani, kylmältä tuntui odottelu pelkissä uikkareissa ja fuxilakki päässä, onneksi oli sentään pyyhe olkapäillä. Vuoroni tuli, pelkästä ajatuksesta hytisevänä raahasin itseni liukumäen päälle, mitään ajattelematta laskin mäen. Seuraava asia mitä tajusin oli että olen veden alla ja se on aivan helvetin kylmää! Lihakset jäykkänä koitin tulla vedestä mahdollisimman nopeasti pois, rannalla oli onneksi tarjolla

lämmikkeitä :) Menin vaihtamaan vaatteeni telttaan ja lähdimme sitten käymään kämpillä jotta saan käydä suihkussa. Ajattelimme vielä ehtivämme silti katsomaan Arton uimisen koska SIK oli viimeisenä listalla. Kuitenkin kävi valitettavasti niin, että emme ehtineetkään näkemään sitä. Pyörimme vähän aikaa autolla kaupungilla ja söimme hattaraa ja kärkkäriä. Iltasella porukkaa alkoi sitten lappaa meidän kämpille ja meno oli hurja, porukka alkoi tehdä omia räppi biisejä. Arto taas vonkasi ja nolasi itsensä törkeyksillä :) Itse hyydyin tietyksi aikaa sänkyyn ja koitin ottaa torkkuja kun rauhalaan piti mennä neljäksi aamulla. Siis tämä oli jo torstain puolta kello 4.00. Lakkeja alettiin jakamaan neljältä ja oman lakin saatuani tein kaverilta lainatulla leipäveitsellä kokardille reiät ja solmin tupsun varteen tarvittavan solmun. Vastakkaisen sukupuolen edustaja korkkasi lakkini ja noin viiden aikaan kaikki laittoivat lakit päähän. Tunnelma oli mahtava. Suunta oli kotiin nukkumaan suoraan sänkyyn... kotona muut olivat sammuneet :)

-Jussi

Aamulla oli kello herättämässä hyvissä ajoin. Äkkiä ylös ja "uimahousut" esiin. Ts. Farkuista lahkeet poikki ja ylempi osa reppuun. Lahkeista tulikin sitten hyvät patalaput (arton niksipurkki). Vanhat lenkkarit eli uimakengät reppuun farkkujen raadon kanssa. Sitten olikin jo pakko ottaa vaihtaa toiseen juomaan, eli spriteä piti lantrata vedellä. Kaiken tämän toimenpiteen jälkeen pitikin mennä sitten vaihteeksi yllätys yllätys JUSSILLE! Kohta pitkin sitten lähteä kohti rantasateista kaupunkia. Sitten vain odottelemaan ihanaa uimahetkeä. Ensiksi ui otIt. Siinäpä olikin kiva katsella, että voiko tuolta hengissä selvitä. Onneksi oli pakkasnestettä repussa, ja sainkin vereni jäätymättömään kuntoon ennen omaa uimavuoroani. Kun katsoin alas liukumäkeä, ajattelin "kerran tässä vain eletään". Sinne menin. Pois tulin yhtä nopeaa, kuin meno kesti, eli vesi oli mahdottoman kylmää. Ilma tuntui kokemuksen jälkeen lämpimältä kesäsäältä. Matka kohti saunaa ja kisastudiotea alkoi. Suomi hävisi. Saunan jälkeen huomasin, että kuivat pikkuhuusut olivatkin märät ja märät myös märät, joten laitoin jalkaani märät pikkuhousut. Sittenpä sitä

mentiinkin pizzalle. Pizzeerian telkkarista näimme, että siellähän eräs kaverimme meni uimaan. Hienoa sinänsä. Tämän jälkeen menimme kaupungille pussikaljoitteleen. Kaupunki oli täynnä teinejeä ja tunsimme olomme lähes vanhoiksi. Onneksi paikalle tuli parit kaverit lisää ja menimme kojun alle pitämään 70's show rinkiä. Jossain vaiheessa istuskelun jälkeen iski vilu ja päätimme mennä baariin lämmittelemään. Pakkohan siinä oli sitten istuskellessa tuoppi tilata. Ulos taas kierrokselle. Tämän jälkeen olikin pakko soitella kadoksissa olevalle Jussille. Kuulimme, että Jussilla olisi porukkaa sen verran, että sinnehän me järjestämme bileet. Joten Linnanmaalle matka vei. Siellä sitten pidettiin hauskaa. Tosin Even kaverit olisivat ilmeisesti halunneet kävästä jossain vaiheessa baarissa, mutta me komeat uroot veimme naisten huomion ja vietimme pitkän illan Even ja Jussin tykönä. Tuloksetonta vonkaamista, kuten aina. Vähän ennen neljää sitten matka veikin kohti Rauhalaa, jossa meille

jaettiin teekkarilakit ja pienten tömpsyjen kera. Kello viiden jälkeen saatiinkin sitten lupa laskea teekkarilakit päähämme. Siitä sitten alkoikin voittajien matka kohti Linnanmaata.

-Arto

To 1.5

Örinää aamulla. Kauhea väsymys. Illempana mentiinkin sitten polttohautaamaan vanhat fuxilakkimme ja vietimme leppoisen illan roskaruoan kanssa. 1. wappu alkoi olla lopuillaan.

-Arto

Aamulla kyllä oli todellinen kooma, siinä puoli kuusi aamulla tulin ja heräsin jo ennen kuin kello löi 12. Tosiaan kävimme polttohautaamassa fuxilakkimme... paljon ei porukkaa ollut sinne asti päässyt ja osa kaatuili sielläkin :) Illalla roskaruokaa ja nuqqqq!!

-Jussi

HumanistiWappu

Ke 30.4.2003

Oli kylmä ja LUMIsateinen aamupäivä... :-)
Tavattiin pallolla n. klo 11.30 paikalle
saapuivat: Veera, Antti, Antin kaveri?, Marita,
Satu, Heli, Kaisa ja Kaisan kämppis: Kaisa2.
Oliks meitä muita? Haalarit päällä ja osalla jo
valmiiksi krapula. Veera sai tarpeeksi kauan
kerjättyään hienon
apina-pallon Antilta.

Jatkoimme matkaa Ainolaa kohti, koska
jostain käsittämättömästä syystä halusimme
kuulla teekkarivapun-julistuksen. Pekka liittyi
joukkoon. (Ensimmäisten pullojen korkkaus.)
Siitä sitten kulkueen mukana Frantzenin
patsaalle, joka lakitettiin koko ajan
lisääntyvästä sateesta huolimatta. Omatkin
lakit oli päässä jo tässä vaiheessa. Sitten
lähtikin kulkue liikkeelle ja suunnilleen kaikki
eksyivät omille teilleen. Kiertelimme kulkueen
mukana keskustaan asti ja jäimme pois
kyydistä letkunpuiston (?onko se ihan oikeesti
sen haikarapaikan nimi?) kohdalla. Tässä
kohdin minä & Kaisa löysimme Sinin.

Suuntasimme stockaa kohti, ja löysimme Helin
ja Satun. Päätimme kaikki lähteä syömään
kiinalaiseen, kun oli kylmä ja nälkä. Liian
monen kevätrullan jälkeen suuntasimme
takaisin ainolaa kohti katselemaan kun
teekkarifuksit hyppivät avantoon, edelleen
kylmä, ja ne hullut oli siel melko alasti.
Viihdyttävää. Löysimme Veeran & Antin jotka
venasivat Antin uintivuoroa.

Marita & Mari lähtivät suuntaamaan Pekalle.
Ruuhkabussissa oltiin kuin sillit suolassa, ei
pahemmin voinu liikkua, mutta oli ainakin
lämmin. Mitäs muut teki tällä välin?

Oltiin Pekan & Ullan luona ilta yheksään/
kymmeneen? Ei muista paljo kello oli ku
lähettiin? Syötiin paljon ja juotiin vielä
enemmän. Veera toimi lievän omavaltasesti
DJ:nä ja viihdytti kaikkia siinä samalla ;-)
Hauskaa oli ja meistä varmaan lähti ihan
kivasti ääntäkin. Kiitokset Pekalle & Ullalle

vieraanvaraisuudesta!!! Helin miestäkin
nähtiin n. 2min ajan ku se kävi esittäytymässä
meille, sillä tuli jostain syystä kauhee kiire
pois...

Lähdimme takaisin kaupunkiin, minä etsin
Virpin käsiini ja kävimme oamk:in
järkkäämissä metsäbileissä kesäteatterilla. Ei
pahemmin tuttuja näkyny. Mut ihan kiva idea.
Ilmasta musaa ja ruokaa ulkona.

Siitä torinrantaan, jossa Heli, Satu,
Sini...Muita? Kamala tienihelvetti-meininki, ei
haluttu jäädä, suunnattiin rotuaarille. Muut
lähti jonnekkain, mä jäin Virpin kaa istuskeleen
ja jutteleen, tuli kylmä ja lähimme kotia.

Kotimatalla bussissa alko kiva tappelu ihan
mun nenän edessä, oli niin vappufiilis että.
Onneks en ollu niin kännis että olisin menny
väliin... Muutama verinen nenä siitä tuli, mut
ei onneks enempää. Kotiin tulin samaan aikaan
mun kämppiksen kanssa, jonka vappu oli
loppunu aika surkeesti, joutunu raukka
kävelemään keskustasta kotiin koko matkan.
Mut ei siitä sen enempää.
- Marita

Sen verran vielä Foxian Waaton virallisista
bileistä että oli tosi kiva meno... Alakerrassa
soitti niin surkee bändi että voiko toista olla:
Eivät osanneet soittaa edes Paranoidia!!! Oli
niin väsynyttä että nautin kaksi tuopillista
raikasta hanavettä ja lähdin kotiin syömään
orudista... Se apinapallo jäi muuten
lahjoitukseksi eräälle violetista väristä
pitävälle tädille =)

Ja sen saatte myöntää että illan deejissä ei
ollut mitään vikaa!!!
- Veera

No eipä kyllä djssä vikaa ;) Kaisa aloitti
vappunsa jo waatonaaton wirallisissa bileissä
Foxiassa tiistaina, poikkieteellisesti yhden
logopedin ja fyysikon kanssa. Paljon oli
ihmisiä loppuillasta, vähän tosin tuttuja :(

Aattona oli sitten niin huono-olo, että sen
vietto sujuikin sitten rauhaisammin Maritan

selostuksen mukaisesti (tosin kävin välillä täydentämässä edellisyön kahden tunnin unta kotona päiväunien merkeissä). Pekalla oli hyvää syötävää ja muutkin ihan mukavaa. Lähdin sieltä kuitenkin omille teilleni ennen muita...

Vapun päivänä lähdinkin sitten eri paikkakunnalle seurustelemaan yhden vanhan ja raihnaisen kissan kanssa, joten tänä vuonna aamu piknikit jäivät väliin - saataiskohan ensi vuodeksi aikaan Indexin oma piknikki?!
- Kaisa

Noh, minä päätin tutustua wappuun teekkari-silmien kautta (pitkästi seurasta johtuen =D). Siispä hilauduin liikkeelle jo sunnuntaina, kirkkovenesoutujen merkeissä. Tosin aloitus tapahtui melko kevyesti, sillä taivas oli pilvessä ja ilma armottoman kylmää eikä ilovesikaupassakaan oltu vielä ehditty käydä. Hipsimme kotiin jo iltapäivästä komistamaan haalareitamme.

Maanatai oli välipäivä, mutta tiistaina asettelimme itsemme torirantaan siinä puoli kahden aikaan sekä katselemaan tapahtumia että hoitamaan velvollisuuksia (Jussin piti vahtia sitä teltaa, kts. Wappuviikko). Köydenvedossa pääsiin kannustamaan omia ja näyn jopa OTIT:n kuvagalleriassa ;) Päivä kului suloisesti kuohuviinin voimalla. Se oli hämmästyttävää kyllä jopa ihan juotavaa: kategoria kuohuviinit = yök! Palauduimme asuntoon n. klo 18.30.

Keskiviikkona häpäisin humanistiperinteet myöhästymällä patsaan lakituksesta. Tähän on kuitenkin hyvä selitys. Aamulla kun sängystä sai itsensä kammettua ylös vasta vähän ennen yhtätoista ja wapputukan laitto oli vielä edessä. Siis väri päähän molemmille ja sitten vasta baanalle. Tämä siis johti siihen, että meidän 30.4. alkoi vasta yhdeltä ja jatkui fuxilaskujen myötä. Välissä muutama tunti rentoilua ja illalla bailut meidän kämpässä. Minä raahauduin tyttökamujeni kanssa nukkumaan jo siinä 04.30. Toinen puoli saapui paikalle vasta myöhemmin.

- Eve

Kemira Oulun tietopalvelu

Yhdeksän informaatiotutkimuksen opiskelijaa kävi tutustumassa Kemira Oulun tietopalveluun toukokuun alussa. Informaatikko Aila Kananen esitteli Kemiran tietopalvelun ja kirjaston toimintaa, sekä kertoi joitakin yleisiä asioita Kemiran konsernista.

Kemira Oulun tietopalvelussa työskentelee kolme kokopäiväistä työntekijää: informaatikko, kirjastonhoitaja ja kirjastovirkailija. Kokemusta tietopalvelu- ja yrityskirjastotoiminnasta Oulun kemiralaisilla on, sillä kirjasto perustettiin jo vuonna 1952, kaksi vuotta Oulun tehtaan perustamisen jälkeen. Kirjaston fyysinen kokoelma, palvelupiste sekä tietopalvelu sijaitsevatkin arvokkaassa ympäristössä Alvar Aallon 1950-1956 suunnittelemissa entisen Oulun Typpi Oy:n hallintorakennuksessa.

Kemiralla on tehtaita ympäri maailmaa, Suomen ja Euroopan lisäksi mm. Japanissa, Filippiineillä, Brasiliassa ja USA:ssa. Espoon tietopalvelu palvelee Kemiran konsernia maailmanlaajuisesti. Kemiralla on kaksi tutkimuskeskusta, josta toinen on Espoossa ja toinen Oulussa. Kemiran Oulun tehtailla valmistetaan ja kehitetään pääasiassa kemianteollisuuden tuotteita. Informaatikkoja ja kirjastovirkailijoita Kemiralla on useilla eri paikkakunnilla Suomessa.

Meitä opiskelijoita kiinnosti erityisesti henkilökunnan koulutus- sekä työtausta. Kananen kertoi, että kaikilla Kemiran

informaatioilla on opintojen perustana jokin teknisen tai luonnontieteellisen alan koulutus, ja tämän lisäksi informaatiotutkimuksen opintoja. Esimerkiksi hän itse oli valmistunut Oulun yliopiston prosessitekniikan laitokselta ja työskennellyt aiemmin tutkijana. Informaatikoksi hän on kouluttautunut Helsingin Dipolin kursseilla.

Johtuneeko tapaamistamme henkilöistä, tietopalvelun yli 50-vuotisesta iästä, kemianteollisuuden pitkistä perinteistä vaimitä, mutta ainakin minuun kemiralaiset onnistuivat luomaan positiivisen ja kotoisen tunnelman ilman ylimääräisiä markkinajippoja. Arvostettavia piirteitä näinä kilpailun ja hypen kovina aikoina.

Aleksi Haapanen

RELEVANSSIA

Voit lukea myös Internetistä!
Osoitteessa: www.syy.oulu.fi/index

Matkalla Virossa

Neljä rohkeaa Indexläistä (Mari, Satu, Mikko ja minä, Kaisa) liittyi pääsiäisen jälkeen Ammattikorkean Kirjasto- ja tietopalvelua opiskelevien ja Yliopiston kirjaston henkilökunnan seurueeseen ja matkasi viisi päivää Virossa.

Excursiolla kävimme tutustumassa Tallinnassa Viron kansalliskirjastoon, joka on hullean hieno ja suuri rakennus aivan Tallinnan vanhan kaupungin vieressä. Tallinnasta siirryimme Viron eteläosiin mukavaan pikkukaupunkiin Viljandiin, jossa kävimme Viljandi kulttuurikolldzissa, ja osallistuimme koulun iltapippaloihin "linnassa". Nämä bileet olivat reissun parhaimpia anteja: rentoa opiskelijamenoa hienossa talossa, kiva bändi, ja purtavaa. Viljandista siirryimme hieman itään, yliopistokaupunki Tarttoon. Tarton hyytävän kylmä viima "latisti" hieman tunnelmaa mutta silti jaksoimme reippaina pyöriskellä kaupungilla mm. käsityöliikkeissä (joita olimme jo muutaman kiertäneet Viljandissa, ja joita kiersimme vielä vähän lisää Tartossa ;) Tartossa vierailimme yliopiston kirjastossa, ja kiersimme vanhaa kaupunkia siellä opiskelleen Pekka Malvelan johdolla.

Tarton jälkeen matkasimme jälleen Tallinnaan, jossa jatkoimme ostostelua.

Mitä me, tai oikeastaan minä, opimme reissulla? Viralliset osiot kertoivat kirjastojen osalta siitä kuinka Viron historia on vaikuttanut kirjastojen kokoelmien muotoutumiseen: Se valtio, joka on ollut vallassa (Viro, Saksa, Neuvostoliitto) on määritellyt mitä on kirjastoon hankittu ja mitä poistettu. Kirjastoissa on mielenkiintoista myös se kuinka hankalaksi aineiston saaminen on tehty sijoittamalla suurin osa kokoelmasta varastoihin.

Viljandin kulttuurikolldz on tavattoman mielenkiintoinen koulu, sillä se yhdistää lukuisat taiteen alat, kirjastoalan mukaan lukien, seiniensä sisälle. Tämä tuokin

pikkukaupunkiin opiskelijoita ympäri Viroa, ja samalla luo kaupungille vahvan kulttuuri-imagon.

Excursio meni mukavasti matkatessa. Tiukat aikataulut ja kylmä ilma tosin verottivat omatoimista kaupunkeihin ja kulttuuriin tutustumista. Rahaa meni paljon ja vappujuomat tulivat hankittua.

Sentään aurinko paistaa..

Indexin kevätretki Taskilassa olevaan Letonniemeen järjestettiin. 28.3.2003.

Lähtiessämme reissulle seuraavat faktat olivat tiedossa:

1. Letonniemi on pieni alue Toppilan ja Rajakylän välissä
2. Niemestä oli olemassa jonkinlainen kartta (katso kuva)
3. Lähtöpaikalle tuli viisi henkilöä
4. Kaikki alueella käyneet kertoivat nuotiopaikalle päätyminen olevan helppo ja yksinkertainen juttu, ja että matkaa tulisi kertymään kokonaisuudessaan vain muutama kilometri.
5. Letonniemessä on lintutorni

No, reissun jälkeenkin Letonniemi on yhäkin pienehkö pusikkoinen lintujensuojelualue Toppilan ja Rajakylän välissä. Se uusi selvinnyt asia on se, että siellä on ainakin talvisaikaan lukematon määrä polkuja eikä juuri minkäänlaisia opasteita.

Miten päivämme sitten sujui? Löysimme kaikki toisemme sovituksessa paikassa ja pääsimme matkaan yhteisesti sovittuun suuntaan. Kävelimme aurinkoisessa säässä moottorikelkan uraa lintujen laulellessa ympäröivässä metsässä. Karttaakin katselimme ja pähkäilimme oikeita suuntia aina polkujen risteyksissä. Kuljimme ja kuljimme, ja kuljimme.. Lopulta tulimme risteykseen, josta lähti kolme polkua. Empiiriset tutkimuksemme totesivat piakkoin kahden niistä olevan väärä, ja jatkoimme

kolmatta. Tämä kolmas polku ei kuitenkaan johtanut meitä lintutornille tai nuotiopaikalle vaan asuinalueelle. Siinä sitä ihmeteltiin. Onneksi ystävällinen koirantaluttaja sattui paikalle ja kertoi meidän olevan aivan väärällä puolella niemeä.

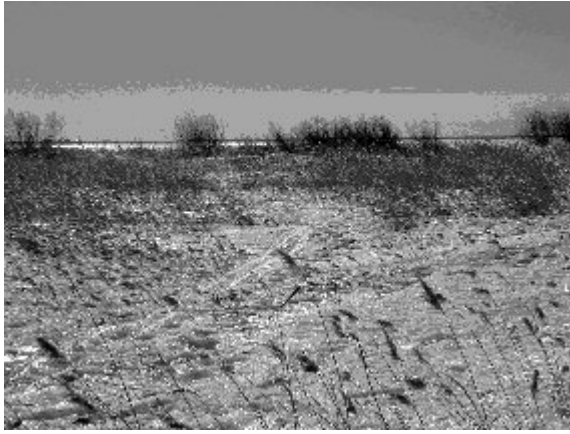
Lähdimmekin takaisin jälkiämme. Tässä vaiheessa, kuten arvata saattaa, alkoi meillä jokaisella olla nälkä, ja myös yleistunnelma kiristyi hieman. Sää sentään jaksoi pysyä aurinkoisena.

Pääsimmekin onnellisesti takaisin lähtöpaikallemme, tosin yhden turhan "oikopolun" tarkastelun kautta. Lähtöpaikan tienoilla oli toisen polun varressa meitä paljon ilahduttanut luontopolku –kyltti. Tämän kyseisen kyltin luota lähti myös pieniä keltaisia polkumerkkejä kahteen suuntaan. Aikamme emmittyyämme valitsimme sisämaan reitin.

Aikamme kuljettuamme alkoi ilmassa haista nuotion savu, ja meidän kulkijoiden nälkäiset mielet kirkastuivat. Päädyimme meren rantaan muttei missään näkynyt nuotiota, läheisyydessämme oli ainoastaan rähjäinen rakennelma, jonka oletimme olevan lintutorni. Olimme ymmällämme, ja kilautimme kaverille.

Heidi sitten kertoi meidän olevan majakan luona, ja antoi meille kulkuohjeet nuotiopaikalle. Tapamme mukaan valitsimme väärän polun ja löysimme itsemme pian sen samaisen luontopolku – taulun luota, joka oli lähtöpaikkamme läheisyydessä. Palasimme siis takaisin meren rantaan ja valitsimme toisen polun. Jälleen kuljimme ja kuljimme, ja kuljimme.. ja päädyimme lopulta nuotiolle. Makkara nälkäämme auttoi nuotiopaikalla huomattavasti se, että nuotiossa oli jo valmiiksi edellisiltä kulkijoilta jäänyt tuli, ja pääsimme heti makkaran paistoon.

Aikaa retkellä saimme kuitenkin, kiitos harhailujemme, kulutettua aikaa useita tunteja. Aurinko kuitenkin paistoi, ja (uskoakseni) meillä kaikilla oli ihan mukavaa. Nuotiopaikalta osasimmekin jo helposti pois tutuksi tulleita polkuja. Lintutornia emme kuitenkaan koskaan löytäneet, joten voimmekin ensi vuonna tehdä samaisen retken tavoitteenamme sen löytyminen ;).

Hupsista keikkaa..

Opiskellessa joutuu varsin paljon viettämään aikaa tietokonetta näpytellessä, joko sitten esseitä kirjoittaen tai vain sähköpostia päivittäessä, varmaa on kuitenkin että kirjoitusvirheitä syntyy. Virheet ovat useimmiten pelkkiä lyöntivirheitä, kirjaimen tai parin lyöntivirheitä tai sitten sana vaihtaa kokonaan merkitystään. Aloitimme, Pauliisa, Kovalainen ja Kasia, sanojen keräämisen taannoin omistamme mutta näitä sanoja on saatu myös muilta. Seuraavassa on muutamia lipsuja esimerkin omaisesti. Ensin on virhe ja vieressä oikea.

KASASSA – kassa
 ALKUKSI – aluksi
 KIRJAHULLU – kirjahylly
 IHO - ohi
 ITETO – tieto
 JULKAISUKISU – julkaisija
 ASAISANA – asiasana
 KIRSATO, KIRASTO – kirjasto
 RPONOMINI – pronomini
 VANTUKSET – vanhukset
 TEIDOT – tiedot
 KAVELA, KAVELE – Kaleva
 KUSIKAALI – musikaali
 SUOLI – Suomi
 PALAUTUSPÄIVÄT – palautepäivät
 PÄTIVÄ - päivä
 JUOLU - joulukuunen joulukuun
 KESKUKSTELU - keskustelu
 DAS - alas
 MISK - miksi
 PLEIT - pelit

Terveisiä Kuopiosta!

Yliopisto-opiskelut ovat minun kohdaltani tällä erää ohitse. Maisterin paperit pitäisi saada juuri ennen vappua. Minun olisi tehnyt mieli osallistua publiikkiin, jossa paperit jaetaan. Se olisi ollut juhlavampi tapa valmistua kuin käydä hakemassa paperit kansliasta vapun jälkeen. Mutta muutin Oulusta pois jo viime syksynä eikä 300 kilometrin päästä kannata tulla yhdeksi päiväksi keskellä viikkoa. Ja jos tulee kahdeksi päiväksi niin kuluttaa kaksi kallisarvoista lomapäivää. Voi näitä työläisen murheita:)

Publiikissa olisi saattanut nähdä tuttujakin. Olisi mielenkiintoista tietää, ketkä kaikki minunkin seminaariryhmästäni ovat valmistuneet tai valmistumassa, ja mitä opiskelijatutut tätä nykyään tekevät. Itse aloitin työt Kuopiossa viime syksynä ensin yliopistolla amanuenssin sijaisena, vuoden alusta asti olen ollut informaation sijaisena sosiaali- ja terveystieteiden AMK:n kirjastossa. Työnkuva on monipuolinen, kuten pienemmissä kirjastoissa yleensä: kaukopalvelua, opetusta, tiedonhakua, luettelointia, sisällönkuvailua, asiakaspalvelua. Työ on opettanut ja opettaa koko ajan lisää. Paineita ei kannata ottaa siitä, ettei opiskeluaikana opi kaikkea käytännöstä.

Töihin lähtöä kesken opiskelun en ole katunut, vaikka välillä oli raskasta tehdä gradua töiden ohella kaukana ohjaajasta. Joskus menin nukkumaan yhden aikaan yöllä ja nousin aamulla seitsemältä ylös. Joskus taas keskeneräinen gradu masensi niin, että tuijotin tyhjänä telkkaria koko illan enkä uskonut koskaan valmistuvani. Fiksumpaa olisi silloin ollut lähteä edes ulos lenkille, mutta jotenkin sitä ei voinut lähteä kovin kauas gradusta. Ehkä gradu olisi kadonnut sillä aikaa? Töissä olo toi kuitenkin uutta näkökulmaa graduuni, joka käsitteli käyttäjäkoulutusta. On aivan eri asia tutustua asiaan pelkästään kirjallisuuden ja haastattelujen perusteella kuin pitää myös itse opetuksia. Toisaalta uskon myös, että aiheeseen tutustuminen ja muiden kokemusten kuuleminen alensi omaa kynnystäni lähteä opettamaan muille tiedonhakua. Hyötyä oli siis molemmin päin.

Ahkerointia, opiskelkaa ja viettäkää ihana kesä. Niin minäkin aion tehdä, kun tiedossa on jopa kahden viikon loma! Lopuksi vielä kiitokset laitoksen henkilökunnalle kaikesta opetuksesta ja avusta. Olitte osaltanne auttamassa minua tajuamaan, että olen omalla alallani:)

terveisin Anu Rätty, vuosimallia -97

*kun tarkoitus
sanelee turhat sanansa
vääryydellä ymmärretyt viestit
saavat uuden ulottuvuuden*

- Janety

*kameran linssin nirhatessa kiinni
koveran pinnan raapiessa toista
leveässä liifassa
vinkuu aggressiota*

*- olen niin osaava
että teitä huimaa! -*

*lopulta käteemme
jää vain turhautuneisuus*

- Janety

*kuutamolla tulen liekki, varjon toivo auringosta
pieni palanen toivoa liittää kohti atmosfääriin mustaaAavaa
olemus haluaisi niin kovasti löytää itsensä...*

- Janety

*minua ei ole tarkoitettu
vaeltamaan kanssasi,
tuijottamaan sinua silmiin
kuin nälkäinen susi*

*ei ole kolmea turhaa sanaa
niitä ei tarvita
on vain sinä, minä ja yö
kaikki erillään,
toisissaan kiinni*

- Janety

- **But I am proud of what I am!**
- **And what are you?**
- **I... Am a librarian!!**

(Rachel Weisz ja Brendan Frasier elokuvassa Muumio, 1999)